πὼς μπορέσανε νὰ κάμουν τέτοιο λάθος. Σεῖς εἶσθε ξανθός, παχύς, φαλακρός, ἐνῶ ἐκεῖνον ποὺ ζητοῦμε νὰ πιάσουμε εἶνε κίτρινος πολὺ ὑψηλὸς καὶ μὲ ἄσπρα μαλλιά. Κύριε, εἶσθε ἐλεύθερος, εἶμαι στὴν διάθεσι σας γιὰ νὰ σᾶς εὐκολύνω σ' ὅτι ἀγαπᾶτε.

Ταξειδιώτης. Ἐκεῖνο ποὺ ζητῶ εἶνε νὰ μὲ στείλετε στὸν πλησιέστερο σιδηροδρομικὸ σταθμὸ γιὰ νὰ γυρίσω στὸ Παρίσι, γιατὶ ὑπέφερα τὸ διάβολο μου σ' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι.

Ζ'.

Σιδηροδρομικὸς Σταθμός. *Ἡ θύρίδα εἶνε ἀκόμη κλειστὴ ἂν καὶ εἶνε ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως.*

Ταξειδιώτης.— Λοιπὸν γιατὶ τὸ τραῖνο δὲν φεύγει ;

Ὁ φύλακας τῆς γραμμῆς. - Δὲν ξεύρω δὲν εἶνε δουλειὰ δική μου.

Ταξειδιώτης, *(ἐρωτᾶ ἕνα χωροφύλακα διατὶ δὲν φεύγει τὸ τραῖνο.)*

Χωροφύλακας. - Φαίνεται πῶς... λέγουν κάτι ἐμπόδιον ὑπάρχει στὴ γραμμή, δὲν ξεύρω περισσότερον. Ὁ Ἀστυνόμος, ὁ μηχανικὸς καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης εἶνε ἐκεῖ πηγεμένοι.

Ἕνας Κύριος.— Ἔμαθα πὼς τρομερὸ δυστύχημα συνέβη, κύριε, ποὺ συχνὰ συμβαίνει σ' αὐτὴ τὴν γραμμὴ ἀπὸ λάθος τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀπὸ ἔλλειψιν ἀσφαλείας καὶ ἐπιβλέψεως. Ὑπάρχουν πολλοὶ νεκροὶ καὶ λαβωμένοι καὶ στείλανε ἐκεῖ ἕξη γιατρούς !

Ταξειδιώτης.—Εἶνε τρομακτικὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε. Δὲν ξεύρω τί νὰ κάμω γιὰ νὰ πάγω στὸ Παρίσι, καὶ ἔπειτα δὲν θέλω ν' ἀφήσω τὰ κόκκαλα του σὲ τέτοια ὑλοκείμενα !..

Ὁ Κύριος.— Τί θέλετε κύριε, θᾶμαστε εὐτυχεῖς ἂν γλυτώσουμε τὰ κεφάλια μας καὶ βγοῦμε μὲ ἕνα χέρι βγαλμένο ἢ μιὰ γάμπα σπασμένη !

Η'.

Σιδηροδρομικὸς σταθμὸς Παρισίων, ὁ ταξειδιώτης ζητῇ τὶς δυὸ βαλίζες του μὰ δὲν βρίσκονται.

Ταξειδιώτης.—Κύριε ἐπιθεωρητά, δὲν βρίσκω τὰ μπαγκάζια μου.

Ἐπιθεωρητής.— Εἰς τὰς διαταγάς σας, κύριε.

(Ψάχνουν παντοῦ μὰ δὲν βρίσκουν τὶς δυὸ βαλίζες).

Ἕνας ἀχθοφόρος.— Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ χαθοῦν, πιθανὸν νὰ τὰς ἐξεχάσετε στὴν προκυμαία.

Ταξειδιώτης.— Δὲν εἶνε, ἐπῆγα ἐκεῖ.

Ἀχθοφόρος.— Σταθῆτε νὰ κυττοξω τὸ φῦλλον τί γράφει. Κύριε, τὶς βαλίζες σας τὶς στείλανε στὸ Βουκουρέστι !...

Ταξειδιώτης.— Στὸ Βουκουρέστι τῆς Βλαχίας ; Μὴ χειρότερα !

Πηγαίνει εἰς τὸ γραφεῖον τῶν ἀπαντήσεων καὶ κάμνει ἀναφοράν.

Θ'.

Ταξειδιώτης, *(φωνάζει ἕνα ἁμάξι).*—Γρήγορα στὸ Καὶ ντ' Ὀρσὲ ἀρ. 36.

Ἁμαξᾶς. *(Πηδᾶ στὸ ἁμάξι).*— Μείνατε ἥσυχος θὰ δῆτε πόσο γρήγορα θὰ πᾶμε. *(Τὸ ἄλογο δὲν θέλει νὰ περπατήσῃ.)* Μπρὸς λοιπόν, ψοφῆμι !

Ταξειδιώτης!—Τέλος πάντων ἔφθασα στὸ Παρίσι· στὸ καλὸ λιμάνι ! Ποτὲ δὲν θὰ ξαναταξειδέψω ὕστερα ἀπ' τὸ μαρτύριο αὐτό !

Ἁμαξᾶς. *(Χτυπᾶ τὸ ἄλογο, μὰ αὐτὸ γυρίζει πίσω.)*

—Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος γιὰ ἄλογο. Μπρός, κουφάρι !...

Ταξειδιώτης.—Τί συμβαίνει πάλι : στάσου νὰ κατεβῶ.

Ἁμαξᾶς.—Ἀφήσατε λοιπόν, εἶνε καπρίτσο τοῦ ζώου θὰ τοῦ περάσῃ. *(Σκύφτει ἀπάνω στὸ ἄλογο καὶ τὸ χτυπᾶ στὸ κεφάλι μὲ τὸ καμτσίκι. Τὸ ἄλογο σηκώνεται στὰ πισινὰ πόδια !).*

Ταξειδιώτης.—Ἀμαξᾶ, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ διατάσσω νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ κατεβῶ.

Ἁμαξᾶς. *(ἐξακολουθεῖ νὰ χτυπᾶ τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει νὰ τρέχῃ σὰν ἀστραπή !...*—Νομίζετε, λέει, Κύριε, πὼς τὸ ἄλογό μου δὲν τρέχει, βλέπετε τώρα τί δρόμο πῆρε ; Χόπ ! Χόπ ! Γκαλόπ !...

(Τὸ ἁμάξι πέφτει ἐπάνω σὲ μιὰ γωνία σπιτιοῦ. Ὁ ταξειδιώτης τινάζεται ἔξω καὶ σπάζει τὸ κεφάλι του !. .).

Ταξειδιώτης, *(ψυχορραγῶν).* — Τὸ ταξεῖδι μου δὲν τελειώνει ἐδῶ... Τώρα ἔχω νὰ τραβήξω γιὰ τὸν Ἄλλο Κόσμο !... Τί βάσανο !...

(Ἀποθνήσκει). Eugéne Mouton

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Οἰκογενειακὴ σκηνή :

— Γρήγορα τὸ γιατρό ! Τὸ μωρὸ κατάπιε μιὰ λίρα !...

Καὶ ὁ φιλάργυρος σύζυγος :

— Μὴν ἀνησυχῆς, γυναῖκα... Ἤταν κάλπικη!.

Ὁ Κρῦος

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΥ ΔΙΕΠΡΕΨΑΝ

ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΘΕΟΤΟΚΗ ΑΛΒΡΙΤΖΗ

Εἶναι πολλοὶ οἱ δεσμοὶ ποὺ συνδέουν τὴν **Κέρκυρα** μὲ τὴν Βενετία.

Ἡ Κέρκυρα ἔχει ζωηρὰς τὰς ἀναμνήσεις τῆς ἐνετικῆς κατοχῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἱστορία τῆς Βενετίας δὲν λησμονεῖ τὰς κερκυραϊκὰς προσωπικότητας ποὺ ἐτίμησάν μὲ τὴν ἐπίσκεψί τους καὶ μὲ τὴν διαμονή τους τὴν πρωτεύουσα τῆς Γαληνοτάτης Ἐνετικῆς Δημοκρατίας.

Ἀπὸ αὐτὰς τὰς προσωπικότητας περισσότερο ρόλο ἔπαιξε στὴν βενετσιάνικη κοινωνία περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ὀγδόου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος ἡ Ἰσαβέλλα Θεοτόκη Ἀλβρίτζι.

Δὲν ὑπάρχει ἰταλὸς ἢ γάλλος συγγραφεὺς ποὺ νὰ ἠσχολήθῃ μὲ αὐτὴ τὴν περίοδο της, χωρὶς νὰ σταματήσῃ ἐμπρὸς στὴν φυσιογνωμία τῆς «θεϊκῆς καὶ σοφῆς Ἰσαβέλλας» ὅπως τὴν ὀνομάζει ὁ Φώσκολος.

Τὸ δὲ σαλόνι τῆς τόσον μορφωμένης καὶ ὡραίας αὐτῆς γυναίκας ἦτο τὸ ἐντευκτήριον ὅλων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ποὺ περνοῦσαν τότε ἀπὸ τὴν Βενετία.

Ἡ Ἰσαβέλλα γεννήθηκε εἰς τὴν Κέρκυρα τὸ 1760 καὶ ἀνῆκε εἰς τὸν ἐπιφανέστερον κλάδον τοῦ δένδρου τῶν Θεοτόκηδων. Ἦτο ἀνιψιὰ τοῦ Πρίγκηπος τῆς Ἑπτανήσου Σπυρίδωνος Γεωργίου Θεοτόκη.

Αἱ σπουδαί της ἐγένοντο εἰς τὴν γενέτειραν νῆσον ἡ ὁποῖα ἦτο τότε κέντρον τόσων πολυμαθῶν ἀνδρῶν.

Εἰς ἡλικίαν δὲ νεαρὰν ἦλθε εἰς πρῶτον γάμον μετὰ τοῦ Κόμητος Μαρὶν ἀξιωματικοῦ τοῦ Ἐνετικοῦ ναυτικοῦ. Οὗτος ἐκτὸς τῆς ἐπισήμου ἰδιότητός του, εἶχε καὶ βαθυτάτην γνῶσιν τῆς ἱστορίας ἀφῆκε δὲ καὶ αὐτὸς ἀθάνατον τὴν φήμην διακεκριμένου ἱστορικοῦ συγγραφέως. Ἀλλὰ ὁ γάμος τῆς Ἰσαβέλλας μετὰ τοῦ Μαρὶν δὲν διήρκεσε πολύ. Διαφορὰ χιραχτήρων διέλυσε αὐτὸν ταχέως καὶ τότε ἡ Ἰσαβέλλα ἐνυμφεύθη ἐπιφανῆ τῆς Ἐνετίας τιτλοῦχον τὸν Κόμητα Ἰωάννην Ἀλβρίτζι. Ἐγκατεστάθη ἔκτοτε μονίμως εἰς Βενετίαν καὶ ἐξηκολούθησεν τὰς φιλολογικάς της μελέτας τὰς ὁποίας συνεπλήρωσεν ἀργότερον εἰς τὴν Ρώμην ὅπου μετέβη κατὰ τὸ ἔτος 1799.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα της ἔργα ἦσαν τὰ «Πορτραῖτα», ἐκδοθὲν τὸ 1807.

Τὸ ἔργον αὐτὸ εἰς τὸ ὁποῖον ἐζωγράφισε μὲ τὴν πέννα της διαφόρους φυσιογνωμίας τῆς ἐποχῆς της, τῆς ἔδωκε τὴν δόξαν τῆς συγγραφέως, καὶ τὴν εἴσοδο εἰς πολλὰς Ἀκαδημία καὶ φιλολογικὰς Ἑταιρείας τῶν ὁποίων ἐγένετο μέλος.

Ἡ Ἰσαβέλλα πλέον εἶχε γίνῃ προσωπικότης πασίγνωστος καὶ ἔκτοτε ἀρχίζει ἡ κίνησις τοῦ σαλονιοῦ τὸ ὁποῖον εἶχε στὴν Βενετία. Τὸ σαλόνι αὐτὸ εἶνε ἕνα κομμάτι τῆς τότε Ἐνετικῆς πρωτευούσης.

Ὁ Λόρδος Βύρων ὁσάκις ἐπεσκέπτετο τὴν Βενετίαν ἦτο τακτικὸς θαμών, θαυμάζων ἰδιαιτέρως τὴν διανοουμένην ἑλληνίδα τὴν ὁποίαν ὠνόμαζε : «Κυρίαν Στάελ τῆς Βενετίας».

Ἐτίσης ὁ Σατωβριὰν καὶ ὁ στρατηγὸς Μαρμόν, καὶ ὁ τότε διάδοχος τοῦ Βαυαρικοῦ θρόνου, περνόντας ἀπὸ τὴν Βενετία δὲν ἔλειπαν ἀπὸ τὸ σαλόνι της.

Εἶνε ἄλλως τε ἐκτεταμένος ὁ κατάλογος τῶν ἐπισημοτήτων τῶν γραμμάτων καὶ τῆς πολιτικῆς ποὺ ἐσύχναζον ἐκεῖ. Ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας περιοριζόμεθα νὰ ἀναφέρομεν τὸν Καποδίστριαν, τὸν ἔξοχον τῆς Κερκύρας ἱστορικὸν Μουστοξύδην.

Εἰς τὸ σαλόνι αὐτὸ διεξήγοντο κυρίως συζητήσεις καλλιτεχνικαὶ καὶ φιλολογικαί.

Ἡ δύναμις δὲ τῆς Ἰσαβέλλας εἰς τὸ νὰ περιγράφῃ χαρακτῆρας καὶ πράγματα ἐξεδηλώθη περισσότερον εἰς ἔργον περὶ «τῆς Ἀγαλματικῆς καὶ Πλαστικῆς τέχνης τοῦ Κανόβιν». Αἱ ἐνθουσιώδεις κρίσεις μὲ τὰς ὁποίας ἔγεινε δεκτὸν τὸ ἔργον τοῦτο—ἐκδοθὲν τὸ 1809—ἐκίνησαν τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ μεγάλου γλύπτου ὁ ὁποῖος τῆς ἐδώρησεν τὴν προτομὴν τῆς Ἑλένης.

Καὶ ἐπ' αὐτῆς δὲ τῆς προτομῆς ἡ Ἰσαβέλλα ἔγραψε ἀργότερον ἄλλην αἰσθητικὴν μελέτην.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς γενικῆς τῶν Ἐνετῶν ἐκτιμήσεως ἡ Ἰσαβέλλα ἀπεβίωσε εἰς προκεχωρημένην ἡλικίαν τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1836.

Μία ἀπὸ τὰς σπουδαιοτέρας βιογραφίας της ἐδημοσιεύθη τότε ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Ἰσβλονόβσκη εἰς τὴν ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένην «Ἐφημερίδα τῶν Συζητήσεων».

Ν.